

Презентація з
правового регулювання господарської
діяльності

НА ТЕМУ: ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ БАНКРУТСТВА.

студентки 1 групи, II курсу
фак-ту МЕiМ, спеціальності 6503
Зоріної Олександри Сергіївни

Відповідно до статті 1 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" від 30 червня 1999 р.

банкрутство - це визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури.

Ознаки банкрутства:

1. Застосування інституту за загальним правилом у сфері підприємницької діяльності (тобто, щодо суб'єктів підприємницької діяльності, основною рисою яких є функціонування з метою отримання прибутку);

2. Встановлюється господарським судом як юридичний факт, що породжує певні наслідки (тобто, слід відрізняти від неплатоспроможності боржника як фактичного стану);

3. Зміст встановленого господарським судом факту банкрутства — неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності повною мірою розрахуватися по своїх боргах (неплатоспроможність) у зв'язку з перевищенням пасивів (суми боргових зобов'язань боржника) над його активами (критерій неоплатності, визначений ч. 4 ст. 205 ГК);

4. Неплатоспроможність боржника має бути стійкою і не піддаватися усуненню, попри здійсненню судовим заходам щодо відновлення платоспроможності суб'єкта.

Основна ознака

Основною ознакою, за якою може ініціюватися справа про банкрутство, є мінімальний розмір заборгованості. Так, справа про банкрутство порушується господарським судом, якщо безспірні вимоги кредитора (сукупні вимоги кредиторів) складають не менше ніж 300 мінімальних розмірів заробітної плати (до 30. 09. 2009 р. - 189,0 тис. грн. , з 01. 10. 2009 р. по 30. 11. 2009 р. - 195,0 тис. грн , з 01. 12. 2009 р. по 31. 12. 2009 р. - 200,7 тис. грн.).

Відповідно до статті 1 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом"

Під неплатоспроможністю розуміється неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності виконати після настання встановленого строку їх сплати грошові зобов'язання перед кредиторами, в тому числі по заробітній платі, а також виконати зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) не інакше як через відновлення платоспроможності. Іншими словами, неплатоспроможність становить собою таке становище боржника, коли він не здатен виконати зобов'язання перед кредиторами.

Стаття 209 ГК України передбачає

положення, відповідно до якого у разі нездатності суб'єкта підприємництва після настання встановленого строку виконати свої грошові зобов'язання перед іншими особами, територіальною громадою або державою, інакше як через відновлення його платоспроможності, цей суб'єкт (боржник) визнається неспроможним.

Виділяють такі види неплатоспроможності:

відносна неплатоспроможність;

Відносна неплатоспроможність полягає у неспроможності боржника погасити борги перед кредиторами внаслідок фінансових складнощів, які мають тимчасовий характер, але за наявності майнових активів, які перевищують кредиторську заборгованість.

абсолютна неплатоспроможність.

Абсолютна неплатоспроможність полягає у неспроможності боржника, внаслідок повного розвалу фінансового стану, сплатити борги кредиторам без застосування процедури банкрутства.

оборотна абсолютна
неплатоспроможність

необоротна абсолютна
неплатоспроможність

Абсолютна неплатоспроможність поділяється на такі види:

оборотна абсолютна неплатоспроможність

- Оборотна абсолютна неплатоспроможність - це така неплатоспроможність, яка передбачає можливість відновлення платоспроможності боржника через санацію.

необоротна абсолютна неплатоспроможність

- Необоротна абсолютна неплатоспроможність - це така неплатоспроможність, яка передбачає можливість відновлення платоспроможності боржника за допомогою ліквідаційної процедури, тобто ліквідації підприємства і визнання господарським судом боржника банкрутом.

Закон № 2343-ХП у ст. 1 визначає учасників та сторони у справах про банкрутство.

Учасниками провадження у справі про банкрутство є сторони, арбітражний керуючий, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, а також у випадках, передбачених названим Законом, інші особи, які беруть участь у провадженні у справі про банкрутство, Фонд державного майна України, державний орган з питань банкрутства, представник органу місцевого самоврядування, представник працівників боржника, уповноважена особа акціонерів або учасників товариств з обмеженою чи додатковою відповідальністю.

Сторонами у справі про банкрутство є кредитори (представник комітету кредиторів) та боржник (банкрот).

Основним учасником процедури банкрутства є боржник - суб'єкт підприємницької діяльності, неспроможний виконати свої грошові зобов'язання перед кредиторами, у тому числі зобов'язання щодо сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування та інші види загальнообов'язкового державного соціального страхування, податків і зборів (обов'язкових платежів), протягом трьох місяців після настання встановленого строку їх сплати. Боржником суб'єкт підприємницької діяльності стає після порушення справи про банкрутство, а **суб'єктом** банкрутства (банкрутом) - після встановлення господарським судом неспроможності боржника виконати свої грошові зобов'язання.

